

Kam kráčíš, Česká republiko

Naše vláda chce mermomocí válčit. To dokazuje nejen dlouhodobým směřováním své zahraniční politiky, jejímž vyvrcholením je sjednání a schválení vazalské smlouvy o „obraně spolupráci“, s USA, ale také následným enormním zvýšením vojenského rozpočtu.

O těchto snahách vlády také svědčí nová vojenská strategie. S tou již naše „válečná“ ministryně seznámila prezidenta a měla být projednána v branném výboru Poslanecké sněmovny. A jelikož válka nečeká, do konce září má být schválena vládou. Jsem přesvědčen o tom, že by naši občané měli být včas seznámeni alespoň se základními body této strategie, protože se jich bezprostředně týká.

Takže, když to nedělá vláda, pojďme se společně podívat alespoň na některé body tohoto dokumentu. Především se v dokumentu praví:

„V důsledku rostoucí agresivity Ruska je hlavním úkolem české obranné politiky všestranná příprava na dlouhotrvající obrannou válku vysoké intenzity s technologicky vyspělým protivníkem vybaveným jadernými zbraněmi,“

Nebudu zde polemizovat o „rostoucí agresivitě Ruska“, rozumný občan si sám najde dostatek materiálů o příčinách, které vedly k válce na Ukrajině, protože samotná válka je následkem předchozích příčin (v tomto případě už od roku 1991). O tom, kdo a jak se tohoto válečného konfliktu zúčastňuje ať už přímo, či zprostředkovaně, případně pod různým krytím se rozepisovat nebudu, není to předmětem tohoto článku. Budu se zabývat především tím, co je stanoveno jako **hlavní úkol české obranné politiky** tak, jak je to definováno v předchozím odstavci.

1) Jsem přesvědčen o tom, že **obraná politika** by měla směřovat k ukončení konfliktu mírovým jednáním a ne podporou války. V tom vidím první rozpor mezi deklarací v navrhovaném dokumentu a v praktickém jednání vlády.

2) **Realizaci obranné politiky ve vojenské praxi** vidím zejména v tom, že **musíme být připraveni bránit svoji vlast proti jakémukoliv nepříteli**. Současný moderní boj je veden v kombinaci vzdušného a pozemního boje. Naše republika zatím není v přímém kontaktu s nějakou nepřátelskou zemí, ale to nevylučuje, že (v důsledku naší zahraniční politiky) naše území nemůže být napadeno vzdušnými silami a raketami. Vždyť část našeho průmyslu se zapojuje do dodávek válečného materiálu jedné z válčících stran. Smlouva o obranné spolupráci s USA také předpokládá pobyt vojsk USA a přepravu materiálu (jakéhokoliv druhu, aniž bychom o tom měli nějaké informace) touto zemí.

Zde musím připomenout jeden z principů války. Tím je izolace bojiště od přepravy vojsk, vojenské techniky a dalšího materiálu k zásobování bojujících útvarů a svazků atd.. No a tato izolace znamená, že nepřítel bude výrobní podniky, zásobovací a přepravní komunikace, systém železniční dopravní infrastruktury, sklady, vojska v prostorech dislokace ničit svými raketovými a dalšími bojovými prostředky.

V souvislosti s tím připomínám, že některé naše výrobní podniky (například První brněnská strojírna Velká Bíteš, a. s.) smluvně spolupracují s podniky na Ukrajině na výrobě různých zbraňových systémů. Tím se stávají legitimním cílem pro nepřátelské údery. Majitelé těchto podniků by s tím měli počítat a preventivně přijímat nezbytná opatření k ochraně zaměstnanců. Budování úkrytů, zřízení a vybavení podnikové hasičské a záchranné skupiny a další opatření. Mají na to majitelé těchto podniků prostředky, nebo to bude hradit stát? V rozpočtu na příští rok jsem žádnou takovou položku neviděl.

Logické by také bylo to, aby naše armáda disponovala dostatečným množstvím různých kvalitních prostředků protivzdušné obrany (a to jak pro objektovou obranu rozhodující infrastruktury) tak pro protivzdušnou obranu státu. Také to znamená (mimo jiné na základě zkušeností z válečného konfliktu na Ukrajině) aby byly budovány objekty (kryty) pro ochranu občanů. A každý úkryt musí mít své základní vybavení nejen pro ukrytí občanů, ale také pro jejich přežití. Kolik takových úkrytů je k dispozici pro občany ČR? Jak jsou těmito prostředky vybaveny sídliště, obytné čtvrti měst? Vždyť premiér Fiala, ministr zahraničních věcí a další vládní politici byli v Kyjevě a na dalších místech Ukrajiny. Jaké zkušenosti získali a jak je realizují u nás?

Vést válku také znamená mít dostatečné množství léků, potravin a dalšího nezbytného materiálu v státních hmotných rezervách. Pokud je mě známo, tak léky chybí i pro běžnou lékařskou praxi a zásoby základních potravin máme jen na 1 – 2 dny. Doufat, že nám v případě nouze naši spojenci něco dodají je iluzí. Zkušenosti máme již z doby „kovidové“, kdy si některé členské státy EU navzájem zabavovaly vakcíny. Vždyť i USA válčí Ukrajíně poskytují takzvanou pomoc na základě půjčky a pronájmu a ne jako dar. Ostatně i my máme svoji zkušenost z 2. světové války. Náš stát po válce musel této spojenecké zemi zaplatit veškeré náklady spojené s pobytem, výstrojí a výzbrojí našich vojáků, kteří bránili Velkou Británii, a mnoho z nich tam položilo své životy.

Tak to jsem jen velmi stručně nastínil závažné rozpory mezi deklarací o hlavním úkolu naší obranné politiky a realitou.

Nyní se pojďme zabývat tím, jaké další dva hlavní úkoly tento dokument vytyčuje pro AČR.

„Prvním prioritním úkolem je budovat dobře vyzbrojené, vybavené, vycvičené a v boji udržitelné ozbrojené síly nasaditelné do operací kolektivní obrany,“ stojí v textu.

Začnu netradičně od konce: ozbrojené síly nasaditelné do operací kolektivní obrany. Pokud si vezmeme za vzor lidové rčení, že „nejlepší obranou je útok“ tak tento úkol již ve své podstatě plníme. Jen mně to dost neseď s tím, k čemu jsme se zavázali při našem vstupu do NATO: ***„Smluvní strany se zavazují, jak je uvedeno v Chartě OSN, urovnávat veškeré mezinárodní spory, v nichž mohou být účastny, mírovými prostředky tak, aby nebyl ohrožen mezinárodní mír, bezpečnost a spravedlnost, ...“*** To je část prvního článku Washingtonské smlouvy. Tento čl. 1 je jediným článkem, který nás zavazuje k mírovému řešení konfliktních situací. My bohužel nejsme jediní z členských států NATO, kteří cílevědomě a dlouhodobě tento vlastní závazek porušujeme. Pokládám si tedy otázku: Jak může existovat organizace, kde členské státy dlouhodobě porušují své vlastní závazky? Jaká může být důvěra mezi členskými státy navzájem, když nemají jistotu v tom, že v případě nouze mu ostatní státy pomohou?

Co dalšího nám tento bod naší strategie ukládá? **Budovat dobře vyzbrojené, vybavené, vycvičené a v boji udržitelné síly.**

V současné době má naše AČR přibližně 24 tisíc vojáků (z toho je pouze menší část v bojových jednotkách) a okolo 4 tisíc příslušníků aktivních záloh. Podle dostupných dokumentů se mají tyto počty zvýšit do roku 2030 o 6000 vojáků a dalších 6000 příslušníků aktivních záloh. 30 tisícová armáda (+10 000 aktivních záložáků) má ubránit naše území?

Jaké jsou reálné možnosti takto „vyzbrojené, vybavené, vycvičené“ vojenské síly? Odečtu-li počty vojáků na různých velitelských stupních, příslušníky logistiky a dalších odborností, které nejsou nasazeni do bojových linií, vychází mně přibližně 10 – 15000 vojáků pro přímý boj. A to bez jakýchkoliv vycvičených záloh. To nestačí ani na obranu jednoho krajského měst. Dále je nutné, aby bojující jednotky měly dostatečné zásoby munice a dalšího

materiálu, včetně připravených a vycvičených záloh. Co s tím, když armádní sklady zejí prázdnou? Nepřítel počká do roku 2030, až zrekrutujeme pár vojáků? Ostatní nechávám bez komentáře. Posuďte sami, jak je to s tou „... udržitelností ozbrojených sil ..“.

A to nekomentuji to, že bojující národ musí být jednotný. Musí být přesvědčen o tom, že brání svoji vlast, její historii, kulturu, svou práci a odkaz svých předků. Nejsem přesvědčen o tom, že naše vláda splňuje tato základní kritéria pro stmelování občanů. Vždyť podle posledních údajů vládě důvěřuje jen 20% občanů.

Druhým prioritním úkolem je všestranná operační příprava území České republiky a zabezpečení přijetí, přesunů a podpory potenciálně velkého množství spojeneckých sil.

O obsahu tohoto úkolu jsem se již zmínil v úvodu svého článku. Naše Ministerstvo obrany je přesvědčeno, že naše území bude mírovým „korzem“ pro vojenské jednotky armád členských států NATO, zejména jednotek USA, jak vyplývá ze smlouvy o obranné spolupráci s USA. Občan ČR se do priorit našeho MO a naší vlády jaksi nevešel.

Vždyť velká část z extrémního nárůstu vojenského rozpočtu na více než 150 miliard Kč půjde především na účty v USA za nákup techniky (zejména letadla F-35, splácení vrtulníků atd.), ale na výstavbu obranné infrastruktury (nepočítám-li úpravu komunikací, letišť, nosností mostů, výstavbu prostorů soustředění cizích vojsk, atd.) pro občany nepůjde nic, nebo jen minimum. Opět několik základních otázek pro vládu:

Kdo bude bránit základní infrastrukturu na území ČR? Vždyť drtivá většina obcí má například vodojemy. Ty nikdo nestřeží ani v době míru a nejsou připraveny síly pro jejich střežení v době ohrožení. Kdokoliv má možnost do těchto objektů proniknout a znehodnotit tuto životně důležitou vodu například v nejlepším případě projímadlem. V tom okamžiku, místo toho, aby občané bránili svoji zem, budou sedět na WC (to jen na odlehčení tohoto těžkého tématu, o kterém zde píšu).

To vše a mnoho dalších věcí se musí vytvářet a budovat se značným předstihem. Jsou to opatření, která musí být komplexní, funkční, musí odpovídat předpokládané realitě a občané musí být připravováni na život za daných podmínek. To vše vyžaduje hluboké znalosti politiků, čas, peníze a značnou dávku odpovědnosti politiků.

Jak je to tedy s jednotou slov a činů naší vlády? Z toho, co jsem zde napsal, vyplývá řada otázek na naši vládu. A nejen na ní. Je nutné klást tyto otázky i poslancům, kteří schvalují základní dokumenty, týkající se nás občanů.

Naši politici málem vyhlásují válku, ale z celé abecedy říkají jen to první písmenko – A. Ta abeceda ale končí písmeny Z, Ž. Pokud člověk neumí číst a psát, je to analfabet. Jak nazvat politiky, kteří umí jen to první písmenko? Neodpovědným, politickým analfabetem? Nebo jsou si vědomi všech souvislostí s válečným konfliktem, ale prostě se rozhodli obětovat občany naší země?

Kam vedou tito politici naší zem?

KAM KRÁČÍŠ, ČESKÁ REPUBLIKO?

Ladislav PETRÁŠ

září 2023